

[Niels Hølvæg Petersen.]

10. oktober, hvor man jo i øvrigt har debat om åbningstalen, også kunne gennemføre en udskrivningsprocent. Det ville være besværligt, men det kunne teknisk lade sig gøre, det er ikke blevet bestridt.

Men jeg savner en regulær begrundelse for at fastsætte udskrivningsprocenten på det tidspunkt og med de besværligheder, det ville give. Der er ikke i det økonomiske billede i øjeblikket udsigt til, at man kan komme lavere ned med udskrivningsprocenten, og det må jo være meningen med ønsket om en udsættelse. Jeg går ud fra, at det ikke er for at overveje en forøgelse af udskrivningsprocenten, at man ønsker en udsættelse. Vi ønsker ikke at bidrage til falske forhåbninger om, at udskrivningsprocenten kan blive lavere end de 91; det ville blive det uundgåelige resultat, hvis folketetinget nu slipper denne sag og lader den køre videre.

Vil vi til september have en væsentlig større viden om den økonomiske udvikling i 1971? Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vil vi ikke, jeg tvivler i hvert fald meget stærkt på det; men vi vil selvfølgelig kunne vende tilbage til den diskussion i september. Men heller ikke til september har man endnu et helt års erfaringer med kildeskatten — med den usikkerhed, det nødvendigvis må give for administrationen og dermed også for vore skøn over den økonomiske påvirkning, der flyder af kildeskattesystemet.

Det må også holdes i erindring, at der stadig væk bliver tale om et skøn langt frem i tiden, selv om udskrivningsprocenten fastsættes på et senere tidspunkt; det bliver stadig væk et skøn over udviklingen for det kommende år, for 1971, det bliver — for nu at blive i hr. Grünbaums ordvalg — stadig væk skydeteltet og den teknik, man til en vis grad må anvende også til september, efter min vurdering i lige så høj grad som i dag. Det er, som jeg har sagt, ikke teknisk umuligt at vente med fastsættelse af udskrivningsprocenten; det er derfor heller ikke teknisk umuligt at foretage en senere justering, hvis der skulle ske helt uventede begivenheder. Det radikale venstre er indstillet på, hvis det viser sig at være påkrævet, at man i skatteudvalget kan se på sagen, kan se på, om der er indtrådt en sådan udvikling, at det virkelig er berettiget at foretage

en justering, som i så fald teknisk kan gennemføres.

Socialdemokratiet anlægger som sagt en anden vurdering, og det tager vi til efterretning. Man siger, at vi ikke kan træffe beslutningen nu, og resultatet af dette er, at socialdemokratiet står uden et standpunkt om, hvor udskrivningsprocenten skal ligge. Man har vundet sig en frist, man har vundet en frist til at gøre op med sig selv, om man igen i det kommende år vil foretage et underbud i forhold til regeringens skattepolitik, eller om man ikke vil. Om man skulle dømme fra det, der skete sidste år, hvor oppositionen i sit skøn lå 13 pct. under, hvad regeringen skønnede, så skulle vi altså i år måtte antage, at socialdemokratiet til september lander et eller andet sted mellem 75 og 78 pct.; det bliver spændende.

Der har atter i udvalget været en diskussion om B-skatteyderne. Jeg er tilfreds med finansministerens tilsagn om, at man vil opfordre til i det omfang, det er gør ligt, at sammenholde 1969-selvangivelserne med de foreløbige skatteindbetalinger. Det er klart, at det kan føre til en belastning for kommunerne, hvis dette pålægges dem som en generel forpligtelse; men som en mulighed, som noget, kommunerne skal være opmærksom på, mener jeg det er et rigtigt skridt.

Om nedsættelsen til 91 pct. vil jeg i øvrigt sige, at den betyder, selv om der samtidig kommer 1 pct. på i folkepensionsbidrag, mere luft under skatteloftet, især når den sammenholdes med den betydelige udligning i de kommunale skatteniveauer, som samtidig sker. Man kan altså i hvert fald foreløbig konstatere, at skatteloftets virkning har været den, at folketetinget anstrenger sig for ved den øvrige lovgivning at indrette skatteudskrivningen på en sådan måde, at skatteloftet rent faktisk ikke får virkninger. Det var den side af skatteloftet, som jeg i sin tid fremhævede, da vi diskuterede det, og jeg ser i det, der her er sket, en bekræftelse på, at således virker skatteloftet i praksis.

Jeg vil videre pege på, at når der gennemføres den betydelige udligning imellem mere velstående og mindre velstående kommuner, sker der rent faktisk samtidig en forøgelse af progressionen i den samlede beskatning. Det er det store indkomstgrundlag, som findes i